

foc i lloc

Una història de bons i dolents

Quan el dolent és aquell que pensa diferent

JOSEP ROIG

Deia el poeta i assagista veneçolà Leonardo Gustavo Ruiz Tirado que es deforma la realitat quan se li treuen les arestes a les formes de somiar-la, de veure-la, de viure-la, de reproduir-la, de cantar-la. Les arestes que pregonava Ruiz Tirado responen a una concepció complexa, rica i diversa de la realitat, una realitat plena de matisos i detalls, polièdrica, heterogènia, multidimensional i impossible de capturar amb formulacions senzilles. Aquesta forma de concebre la realitat se situa als antípodes dels plantejaments simplistes i lineals utilitzats per aquells que pretenen explicar-nos el món a base de dualismes estereotipats, reduint l'estructura social a dues meitats confrontades de forma antagònica en una lluita irreconciliable entre el bé i el mal. Plantejaments populistes i demagògics concebuts per generar fanatismes irracionals i identitats molt marcades. Plantejaments perversos i malintencionats tramats per generar actituds excoients que valorin les coses com a bones o dolentes, sense termes mitjans. Plantejaments projectats –en fi– per generar un estat d'opinió que demonitzi l'adversari i sacralitzi un mateix. Cas paradigmàtic d'aquesta maniquea forma d'en-

tendre el món l'està protagonitzant des de ja fa molt de temps la Sra. cònsol major de Sant Julià de Lòria amb exabruptes de l'estil "als socialdemòcrates no els importa res Sant Julià i no volen res per a la parròquia", o "els dos anys de Govern socialdemòcrata han estat un accident en la història política del país". Menció a banda mereixen les respostes de la Sra. cònsol en una entrevista publicada aquesta setmana en un conegut mitjà de comunicació escrit del país, en què el seu maniqueisme torna a posar-se de manifest quan qualifica la minoria de "cridanera" –quina ironia–, però distingeix entre una part més "conciliadora" (en relació al PS) i una de més "agressiva" (en relació a SDP). Una història de bons i dolents –vaja– en els mateixos bancs de la minoria. El més indignant de tot és que el qualificatiu d'agressiu se li hagi dedicat a algú que tan sols intenta fer bé la seva feina, mirant que es respectin els drets de tots els ciutadans a ser escoltats a través dels seus representants i a ser informats sobre els assumptes d'interès per a la parròquia. Trist espectacle per a una laurèdia que aspira –algun dia– a ser moderna, democràtica i socialment cohesionada...